

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
---	---

		Talmud Navigator												
		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שבת-כירה	מימרא	מטלטלין נר חדש אבל לא ישן.												מ.ד.
		[תנא קמא]												מ.ד.
		רבי שמעון:												מ.ד.
		מטלטלין נר חדש אבל לא ישן, דברי רבי יהודה.												מ.ד.
		תנו רבנן: [רבי יהודה]												מ.ד.
		רבי מאיר:												מ.ד.
		כל הנרות מטלטלין, חוץ מן הנר שהדליקו בו בשבת.												מ.ד.
		רבי שמעון:												מ.ד.
		חוץ מן הנר הדולק בשבת. ככתה - מותר לטלטלה, אבל כוס וקערה ועשית לא יזיזם ממקומם.												מ.ד.
		רבי אליעזר ברבי שמעון:												מ.ד.
		מסתפק מן הנר הכבה, ומן השמן המטפטף, ואפילו בשעה שהנר דולק.												מ.ד.
		רבי אליעזר ברבי שמעון סבר לה כאבוה בחדא, ופליג עליה בחדא. סבר לה כאבוה בחדא - דלית ליה מוקצה, ופליג עליה בחדא, דאילו אבוה סבר: כבה - אין, לא כבה - לא, ואיהו סבר: אף על גב דלא כבה.												מ.ד.
		אביי:												מ.ד.
		אבל כוס וקערה ועשית לא יזיזם ממקומם												מ.ד.
		[רבי שמעון]												מ.ד.
		מאי שנא הני?												מ.ד.
		סיפא אתאן לרבי יהודה.												מ.ד.
		עולא:												מ.ד.
		אי הכי מאי אבל?												מ.ד.
		מתקיה לה מר זוטרא:												מ.ד.
		לעולם רבי שמעון, וכי קשרי רבי שמעון - בנר זוטא דדעתיה עלויה, אבל הני דנפישו - לא.												מ.ד.
		אלא אמר מר זוטרא:												מ.ד.
		מותר השמן שבנר ושבקערה - אסור												מ.ד.
		והתניא: [ת"ק]												מ.ד.
		רבי שמעון:												מ.ד.
		מתיר.												מ.ד.
		התם - קערה דומיא דנר, הכא - קערה דומיא דכוס.												מ.ד.
		רבי זירא:												מ.ד.
		פמוט שהדליקו בו בשבת, לדברי המתיר - אסור, לדברי האוסר - מותר.												מ.ד.
		למימרא דרבי יהודה מוקצה מחמת מיאוס - אית ליה, מוקצה מחמת איסור - לית ליה?												מ.ד.
		כל הנרות של מתכת מטלטלין, חוץ מן הנר שהדליקו בו בשבת												מ.ד.
		והתניא, רבי יהודה:												מ.ד.
		מטה שיהיה למעות - אסור לטלטלה.												מ.ד.
		פמוט שהדליקו עליו בשבת - דברי הכל אסור, לא הדליקו עליו - דברי הכל מותר.												מ.ד.
		אלא, אי איתמר - הכי איתמר: אמר רבי זירא:												מ.ד.
		רבי יהודה אמר רב:												מ.ד.
		מטה שיהיה למעות - אסור לטלטלה.												מ.ד.
		מטלטלין נר חדש, אבל לא ישן.												מ.ד.
		ומה נר דלהכי עבידא, כי לא הדליק בה - שרי לטלטלה, מטה דלאו להכי עבידא - לא כל שכן												מ.ד.
		מטה שיהיה למעות, הניח עליה מעות - אסור לטלטלה, לא הניח עליה מעות - מותר לטלטלה. לא יחדה למעות, יש עליה מעות - אסור לטלטלה, אין עליה מעות - מותר לטלטלה, והוא שלא היו עליה בין השמשות.												מ.ד.
		אלא, אי איתמר - הכי איתמר: אמר רב יהודה אמר רב:												מ.ד.
		מוכני שלה, בזמן שהיא נשמטת - אין חבור לה, ואין נמדדת עמה, ואין מצלת עמה באהל המת, ואין גוררין אותה בשבת בזמן שיש עליה מעות.												מ.ד.
		עולא, מתיב רבי אליעזר:												מ.ד.
		הא אין עליה מעות - שריא, אף על גב דהוו עליה בין השמשות												מ.ד.
		ההיא רבי שמעון היא, דלית ליה מוקצה, ורב כרבי יהודה סבירא ליה.												מ.ד.
		הכי נמי מיסתברא דרב כרבי יהודה סבירא ליה												מ.ד.
		מניחין נר על גבי דקל בשבת, ואין מניחין נר על גבי דקל ביום טוב.												מ.ד.
		דאמר רב:												מ.ד.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

		Talmud Navigator																		
		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																
שבת-כירה	מימרא																			
	איך משקין ושוחטין את המדבריות, אבל משקין ושוחטין את הבייתות.	והתנן:																		מה:
	אלו הן מדבריות - כל שיוצאות בפסה ונכנסות ברביעה. בייתות - כל שיוצאות ורועות חוץ לתחום, ובאות ולנות בתוך התחום.	ותניא: [רבנן]																		מה:
	אלו ואלו בייתות הן, ואלו הן מדבריות - כל שרועות באפר ואין נכנסות לישוב לא בימות החמה ולא בימות הגשמים.	רבי:																		מה:
	איבעית אימא: הני נמי כגרוגרות וצימוקין דמין.																			מה:
	ואי בעית אימא: לדבריו דרבי שמעון קאמר ליה, וליה לא סבירא ליה.	[רבי]																		מה:
	ואיבעית אימא: לדבריהם דרבנן קאמר להו: לדידי - לית לי מוקצה כלל, לדידכו - אודו לי מיתת, דהיכא דיוצאות בפסה ונכנסות ברביעה, דבייתות ניהו.	[רבי]																		מה:
	לא, מדבריות ניהו.	ורבנן אמרו ליה:																		מה:
	אמרו הלכה כרבי שמעון.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:																		מה:
	ומי אמר רבי יוחנן הכי?																			מה:
	קינה של תרנגולת מהו לטלטלי בשבת?	והא בעא מיניה ההוא סבר קרויא, ואמרי לה סרויא, מרבי יוחנן:																		מה:
	כלום עשוי אלא לתרנגולין?	אמר ליה: [רבי יוחנן]																		מה:
	הכא במאי עסקינן - דאית ביה אפרוח מת.																			מה:
	הניחא למר בר אמירא משמיה דרבה דאמר: מודה היה רבי שמעון בבעלי חיים שמתו שאסורין, אלא למר בריה דרב יוסף משמיה דרבה דאמר: חלוק היה רבי שמעון אפילו בבעלי חיים שמתו, שהן מותרין, מאי איכא למימר?																			מה:
	הכא במאי עסקינן - בדאית ביה ביצה.																			מה:
	מאן דאית ליה מוקצה - אית ליה גולד, דלית ליה מוקצה - לית ליה גולד	והאמר רב נחמן:																		מה:
	דאית ביה ביצת אפרוח.																			מה:
	הלכה כרבי יהודה	כי אתא רב יצחק ברבי יוסף אמר רבי יוחנן:																		מה:
	הלכה כרבי שמעון.	רבי יהושע בן לוי:																		מה:
	היינו דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: אמרו הלכה כרבי שמעון.	רב יוסף:																		מה:
	אמרו - וליה לא סבירא ליה.																			מה:
	ואת לא תסברא דרבי יוחנן כרבי יהודה?	אביי לרב יוסף:																		מה:
	הא רבי אבא ורבי אסי איקלעו לבי רבי אבא דמן חיפא, ונפל מנרתא על גלימיה דרבי אסי ולא טילטלה.	[רב אסי]																		מה:
	מאי טעמא? לאו משום דרבי אסי תלמידיה דרבי יוחנן הוה, ורבי יוחנן כרבי יהודה סבירא ליה דאית ליה מוקצה?																			מה:
	מנרתא קאמרת? מנרתא שאני.	אמר ליה: [רב יוסף]																		מה:
	מנורה הניטלת בידו אחת - מותר לטלטלה, בשתי ידיו - אסור לטלטלה.	דאמר רבי אחא בר חנינא אמר רבי אסי: הורה ריש לקיש בצידון:																		מה:
	אבו אין לנו אלא בנר כרבי שמעון. אבל מנורה, בין ניטלה בידו אחת בין ניטלה בשתי ידיו - אסור לטלטלה.	רבי יוחנן:																		מה:
	וטעמא מאי?																			מה:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

		Talmud Navigator												
		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שבת-כירה	מימרא	מי לא תניא:	■	!										מז:
		השירים והנזמים והטבעות הרי הן ככל הכלים הנטלים בחצר												מז:
		מה טעם - הואיל ואיכא תורת כלי עליה.	■	!										מז:
		הכא נמי - הואיל ואיכא תורת כלי עליה.		!										מז:
		אמר רב נחמן בר יצחק: בריך רחמנא דלא כסיפיה רבא לרבא אויא.											◊	מז:
		מותר השמן שבנר ושבקערה - אסור											◊	מז:
		רמי ליה אביי לרבה: תניא: [ת"ק]											◊	מז:
		רבי שמעון:											◊	מז:
		מתיר.											◊	מז:
		אלמא: לרבי שמעון לית ליה מוקצה.											◊	מז:
		כל שאין מומו ניכר מערב יום טוב - אין זה מן המוכן											◊	מז:
		ורמינהו, רבי שמעון:											◊	מז:
		הכי השתא תתם - אדם יושב ומצפה אימתי תכבה נרו, הכא - אדם יושב ומצפה מתי יפול בו מום? מימר אמר: מי יימר דנפיל ביה מומא, ואם תמצוי לומר דנפיל ביה מומא - מי יימר דנפיל ביה מום קבוע, ואם תמצוי לומר דנפיל ביה מום קבוע - מי יימר דמזדקק ליה חכם?											!	מז:
		מפירין נדרים בשבת, ונשאלין לנדרים שהן לצורך השבת.											◊	מז:
		מתיב רמי בר חמא:											◊	מז:
		ואמאי? לימא: מי יימר דמזדקק לה בעל?											◊	מז:
		התם כדרב פנחס משמיה דרבא											!	מז:
		דאמר רב פנחס משמיה דרבא:											◊	מז:
		כל הנודרת - על דעת בעלה היא נודרת.											!	מז:
		תא שמע:											◊	מז:
		נשאלין לנדרים של צורך השבת בשבת.											◊	מז:
		ואמאי? לימא: מי יימר דמזדקק ליה חכם?											◊	מז:
		התם אי לא מזדקק ליה חכם - סגי ליה בשלשה הדיטות, הכא - מי יימר דמזדקק ליה חכם.											!	מז:
		מי אמר רבי שמעון כבתה מותר לטלטלה, כבתה - אין, לא כבתה - לא. מאי טעמא - דילמא בהדי דנקיט לה כבתה											◊	מז:
		רמי ליה אביי לרב יוסף:											◊	מז:
		הא שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר:											◊	מז:
		דבר שאין מתכוין מותר											◊	מז:
		גורר אדם כסא מטה וספסל, ובלבד שלא יתכוין לעשות חריץ											◊	מז:
		דתניא, רבי שמעון:											◊	מז:
		כל היכא דכי מיכוין איכא איסורא דאורייתא - כי לא מיכוין גזר רבי שמעון מדרבנן, כל היכא דכי מיכוין איכא איסורא דרבנן - כי לא מיכוין שרי רבי שמעון לכתחילה.											!	מז:
		מוכרי כסות מוכרין כדרכן, ובלבד שלא יתכוין בחמה מפני החמה, ובגשמים מפני הגשמים, והצנועין מפשילין במקל לאחוריהן.											◊	מז:
		מתיב רבא:											◊	מז:
		והא הכא, דכי מיכוין - איסורא דאורייתא איכא, כי לא מיכוין - שרי רבי שמעון לכתחילה											◊	מז:
		הנח לנר שמן ופתילה - הואיל דנעשה בסיס לדבר האסור.											!	מז:
		אלא אמר רבא:											◊	מז:
		רבי זירא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן אמר רבי חנינא אמר רבי רומנוס:											◊	מז:
		לי התיר רבי לטלטל מחתה באפרה.											◊	מז:
		רבי זירא אמר רבי אסי:											◊	מז:
		מי אמר רבי יוחנן הכי?											◊	מז:
		והתנן:											◊	מז:
		נוטל אדם בנו והאבן בידו, או כלכלה והאבן בתוכה.											◊	מז:
		בכלכלה מלאה פירות עסקינן.											◊	מז:
		ואמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											◊	מז:

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת < story-מעשה O </p>	<p> מימרא-statement ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
---	---

שבת-כירה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
טעמא - דאית בה פירי, הא לית בה פירי - לא											⚡	מז.		
הכא נמי - דאית בה קרטין.	אשתומם כשעה חדא ואמר: [רבי אסי]										!	◊	מז.	
קרטין בי רבי מי חשיבי?	אביי:										⚡	◊	מז.	
וכי תימא - חזו לעניים											!	◊	מז.	
בגדי עניים - לעניים, בגדי עשירים - לעשירים, אבל דעניים לעשירים - לא	והתניא:										⚡	◊	מז.	
מידי דהוה אגרף של ריעי.	אלא אמר אביי:										!	◊	מז.	
שתי תשובות בדבר: חדא: גרף של ריעי - מאיס, והאי - לא מאיס. ועוד: גרף של ריעי - מגלי, והאי מיכס?	רבא:										⚡	◊	מז.	
כי הוינן בי רב נחמן הוה מטלטלינן כנונא אגב קיטמא ואף על גב דאיכא עליה שברי עצים.	אלא אמר רבא:										!	◊	מז.	
שאם יש בה שברי פתילה - שאסור לטלטל	מיתבי: ושון:										⚡	◊	מז.	
בגלילא שנו.	אביי:										!	◊	מז.	
לוי בר שמואל אשכחניהו לרבי אבא ולרב הונא בר חיאי קיימי אפיתחא דבי רב הונא	[רבי אבא ולרב הונא בר חיאי]											◊	מז.	
מהו להחזיר מטה של טרסיים בשבת?	אמר להו: [לוי בר שמואל]											^	◊	מז.
שפיר דמי.	אמרו ליה: [רבי אבא ולרב הונא בר חיאי]										!	◊	מז.	
אתא לקמיה דרב יהודה												◊	מז.	
המחזיר מטה של טרסיים בשבת - חייב חטאת.	אמר: [רבי יהודה] הא רב ושמואל דאמרי תרוייהו:										!	◊	מז.	
המחזיר קנה מנורה בשבת - חייב חטאת, קנה סיידין - לא יחזיר, ואם החזיר - פטור אבל אסור.	מיתבי:										⚡	◊	מז.	
קרן עגולה - חייב, קרן פשוטה - פטור	רבי סימאי:										⚡	◊	מז.	
אינהו דאמור כי האי תנא											!	◊	מז.	
מלבנות המטה, וכרעות המטה, ולווחים של סקיבס - לא יחזיר, ואם החזיר - פטור אבל אסור. ולא יתקע, ואם תקע - חייב חטאת.	דתניא: [ת"ק]										!	◊	מז.	
אם היה רפוי - מותר.	רבן שמעון בן גמליאל:										!	◊	מז.	
בי רב חמא הוה מטה גללניא, הוה מהדרי לה ביומא טבא.	[בי רב חמא]										◊	◊	מז.	
מאי דעתין, בנין מן הצד הוא, נהי דאיסורא דאורייתא - ליכא, איסורא דרבנן מיהא איכא	אמר ליה ההוא מדרבנן לרבא:										⚡	◊	מז.	
אנא כרבן שמעון בן גמליאל סבירא לי	אמר ליה:										!	◊	מז.	
אם היה רפוי - מותר.	דאמר: [רבן שמעון בן גמליאל]										!	■	מז.	
נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות.												■	מז.	
ולא יתן לתוכו מים - מפני שהוא מכבה.												■	מז.	
והא קמבטל כלי מהיכנן												⚡	מז.	
ניצוצות אין בהן ממש.	רב הונא בריה דרב יהושע:										!	◊	מז.	
ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה.												■	מז.	

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	--

Talmud Navigator

שבת-כירה	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מז:
	לימא תנן סתמא כרבי יוסי												◊	מז:
	גורם לכיבוי - אסור	דאמר: [רבי יוסי]											◊	מז:
	ותסברא? אימור דאמר רבי יוסי - בשבת, בערב שבת מי אמר?												◊	מז:
	וכי תימא הכא נמי בשבת												!	מז:
	נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות בשבת - ואין צריך לומר בערב שבת, ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה מערב שבת, ואין צריך לומר בשבת	והתניא:											◊	מז:
	אפילו תימא רבנן, שאני הכא - מפני שמקרב את כיבוי.	אלא אמר רב אשי:											!	מז:
	הדרן עלך כירה												◊	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-במה טומנין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
במה טומנין ובמה אין טומנין - אין טומנין לא בגפת, ולא בזבל, לא במלח, ולא בסיד, ולא בחול, בין לחין בין יבשין.												■
ולא בתבן ולא בוגין ולא במוכין ולא בעשבין בזמן שהן לחין, אבל טומנין בהן כשהן יבשין.												■
גפת של זיתים תנן, אבל דשומשמן - שפיר דמי, או דילמא: דשומשמן תנן, וכל שכן דזיתים?	איבעיא להו:											⋄
קופה שטמן בה אסור להניחה על גפת של זיתים	תא שמע, דאמר רבי זירא משום חד דבי רבי ינאי:											⚡
שמע מינה: של זיתים תנן.												⚡
לעולם אימא לך: לענין הטמנה - דשומשמן נמי אסור, לענין אסוקי הבלא. דזיתים - מסקי הבלא, דשומשמן - לא מסקי הבלא.												⋄
רבה ורבי זירא איקלעו לבי ריש גלותא, חזויה לההוא עבדא דאנח כוזא דמיא אפומא דקומקומא, נזהיה רבה.	[רבה]											⋄
מאי שנא ממיחם על גבי מיחם?	אמר ליה רבי זירא:											⚡
התם - אוקומי קא מוקים, הכא - אולודי קא מוליד.	אמר ליה: [רבה]											!
הדר חזויה דפרס דסתודר אפומיה דכובא, ואנח נטלא עליוה, נזהיה רבה.	[רבה]											⋄
אמאי?	אמר ליה רבי זירא:											⚡
אמר ליה: השתא חזית.	[רבה]											!
לסוף חזויה דקא מעצר ליה.												⋄
מאי שנא מפרונקא?	אמר ליה: [רבי זירא]											⚡
התם - לא קפיד עליוה, הכא - קפיד עליוה.	אמר ליה: [רבה]											!
ולא בתבן.												■
מוכין שטמן בהן, מהו לטלטלן בשבת?	בעא מיניה רב אדא בר מתנה מאביי:											⋄
וכי מפני שאין לו קופה של תבן עומד ומפקיר קופה של מוכין?	אמר ליה:											!
לימא מסייע ליה:												⚡
טומנין בניזי צמר ובציפי צמר ובלשונות של ארגמן ובמוכין - ואין מטלטלין אותן	[דתניא]											⚡
אי משום הא - לא איריא, הכי קאמר: אם לא טמן בהן - אין מטלטלין אותן.												!
אי הכי, מאי למימרא?												⚡
מהו דתימא: חזי למזגא עליהו - קמשמע לן.												!
רב חסדא שרא לאהדורי אודרא לבי סדיא בשבתא.	[רב חסדא]											⋄
מתירין בית הצואר בשבת אבל לא פותחין, ואין נותנין את המוכין לא לתוך הכר ולא לתוך הכסת ביום טוב, ואין צריך לומר בשבת	איתיביה רב חנן בר חסדא לרב חסדא:											⚡
לא קשיא, הא - בהדתי, הא - בעתיקי.												!
אין נותנין את המוכין לא לתוך הכר ולא לתוך הכסת ביום טוב, ואין צריך לומר בשבת. נשרו - מחזירין אותן בשבת, ואין צריך לומר ביום טוב.	תניא נמי הכי:											■
הפותח בית הצואר בשבת חייב חטאת.	רב יהודה אמר רב:											■
מה בין זו למגופת חבית?	מתקיף לה רב כהנא:											⚡

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-<u>key</u>:</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-במה טומנין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	מ
זה - חיבור, וזה - אינו חיבור.	אמר ליה רבא:													מח:
שלל של כובסין, ושלשלת של מפתחות, והבגד שהוא תפור בכלאים - חיבור לטומאה עד שיתחיל להתיר.	רמי ליה רבי ירמיה לרבי זירא, תנן:													מח:
אלמא: שלא בשעת מלאכה - נמי חיבור.														מח:
מקל שעשה יד לקורדום - חיבור לטומאה בשעת מלאכה	ורמינהו:													מח:
בשעת מלאכה - אין, שלא בשעת מלאכה - לא														מח:
התם, שלא בשעת מלאכה - אדם עשוי לזורקו לבין העצים, הכא - שלא בשעת מלאכה נמי ניהא ליה, דאי מיטנפו - הדר מחזור להו.	אמר ליה: [רבי זירא]													מח:
מאן תנא הא מלתא דאמור רבנן כל המחובר לו הרי הוא כמוהו?	בסורא מתנו לה להא שמעתא משמיה דרב חסדא, בפומבדיתא מתנו משמיה דרב כהנא, ואמרי לה משמיה דרבא:													מח:
רבי מאיר היא														מח:
בית הפך ובית התבלין ובית הנר שבכירה - מטמאין במגע ואין מטמאין באויר. דברי רבי מאיר	דתנן: [רבי מאיר]													מח:
מטהר.	רבי שמעון:													מח:
בשלמא לרבי שמעון - קסבר: לאו ככירה דמו, אלא לרבי מאיר, אי ככירה דמו - אפילו באויר נמי ליטמו, אי לאו ככירה דמו - אפילו במגע נמי לא ליטמן														מח:
לעולם לאו ככירה דמו, ורבנן הוא דגזרו בהו.														מח:
אי גזרו בהו - אפילו באויר נמי ליטמן														מח:
עבדו בהו רבנן היכרא, כי היכי דלא אתי למשרף עליה תרומה וקדשים.														מח:
מספורת של פרקים ואיזול של רהיטני - חיבור לטומאה ואין חיבור להזאה.	תנו רבנן:													מח:
מה נפשך? אי חיבור הוא - אפילו להזאה נמי, אי לאו חיבור הוא - אפילו לטומאה נמי לא														מח:
דבר תורה, בשעת מלאכה - חיבור בין לטומאה בין להזאה, ושלא בשעת מלאכה - אינו חיבור לא לטומאה ולא להזאה, וגזרו רבנן על טומאה שלא בשעת מלאכה משום טומאה שבשעת מלאכה, ועל הזאה שבשעת מלאכה - משום הזאה שלא בשעת מלאכה.	רבא:													מח:
בזמן שהן לחין.														מט.
לחין מחמת עצמן, או דילמא: לחין מחמת דבר אחר?	איבעיא להו:													מט.
לא בתבן ולא בזגים ולא במוכין ולא בעשבים בזמן שהן לחין.	תא שמע:													מט.
אי אמרת בשלמא לחין מחמת דבר אחר - שפיר, אלא אי אמרת לחין מחמת עצמן - מוכין לחין מחמת עצמן היכי משכחת לה?														מט.
ממרטא דביני אטמי.														מט.
טומנין בכסות יבשה ובפירות יבשין, אבל לא בכסות לחה ולא בפירות לחין.	והא דתני רבי אושעיא:													מט.
כסות לחה מחמת עצמה היכי משכחת לה?														מט.
ממרטא דביני אטמי.														מט.
טומנין בכסות, ובפירות, בכפני יונה, ובנסרת של חרשים, ובנעורת של פשתן דקה	[ת"ק]													מט.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה טומנין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אוסר בדקה ומתיר בגסה.	רבי יהודה:										◆	מט.
תפילין צריכין גוף נקי כאלישע בעל כנפים.	רבי ינאי:										◊	מט.
מאי היא?											^	מט.
שלא יפיה בהן.	אביי:										!	מט.
שלא יישן בהן.	רבא:										!	מט.
ואמאי קרי ליה בעל כנפים?											^	מט.
שפעם אחת גזרה מלכות רומי הרשעה גזירה על ישראל, שכל המניח תפילין ינקרו את מוחו.											!	מט.
והיה אלישע מניחם ויוצא לשוק.	[אלישע]										!	מט.
ראהו קסדור אחד - רץ מפניו, ורץ אחריו.											!	מט.
וכיון שהגיע אצלו נטלן מראשו ואחזן בידו	[אלישע]										!	מט.
אמר לו: מה זה בידך?											!	מט.
אמר לו: כנפי יונה.	[אלישע]										!	מט.
פשט את ידו ונמצאו כנפי יונה.	[אלישע]										!	מט.
לפיכך קורין אותו אלישע בעל כנפים.											!	מט.
ומאי שנא כנפי יונה משאר עופות?											⚡	מט.
משום דאמתיל כנסת ישראל ליונה, שנאמר (תהלים סח) כנפי יונה נחפה בכסף וגו' מה יונה כנפיה מגינות עליה - אף ישראל מצות מגינות עליהן.											!	מט.
בנסורת של הרשין וכל.											■	מט.
רבי יהודה אנסורת של הרשין קאי, או אנעורת של פשתן קאי?	איבעיא להו:										^	מט.
נעורת של פשתן דקה - הרי הוא כזבל.	תא שמע, דתניא: רבי יהודה:										!	מט.
שמע מינה: אנעורת של פשתן קאי. שמע מינה.											!	מט.
טומנין בשלחין - ומטלטלין אותן, בגיזו צמר - ואין מטלטלין אותן. כיצד הוא עושה? נוטל את הכסוי והן נופלות.											■	מט.
קופה - מטה על צדה ונוטל, שמא יטול ואינו יכול להחזיר.	רבי אלעזר בן עזריה:										◆	מט.
נוטל ומחזיר.	חכמים:										◆	מט.
שלחין של בעל הבית תנן, אבל של אומן, כיון דקפיד עלייהו - לא מטלטלין להו, או דילמא: של אומן תנן, וכל שכן של בעל הבית?	ורבי יונתן בן אלעזר, ויתוב רבי חנינא בר חמא, גבייהו, וקא										^	מט.
מסתברא, של בעל הבית תנן, אבל של אומן - קפיד עליהו.	אמר להו רבי יונתן בן אלעזר:										!	מט.
הביאו שלחין ונשב עליהן.	חמא, כך אמר רבי										■	מט:
נסרין של בעל הבית - מטלטלין אותן ושל אומן אין מטלטלין אותן, ואם חישב לתת עליהן פת לאורחין - בין כך ובין כך מטלטלין.	מיתבי:										⚡	מט:
שאני נסרים דקפיד עלייהו.											!	מט:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה טומנין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
עורות, בין עבודין ובין שאין עבודין - מותר לטלטלן בשבת, לא אמרו עבודין - אלא לענין טומאה בלבד.	תא שמע:										⚡	◊	מט:		
מאי לאו: לא שגא של בעל הבית, ולא שגא של אומן											⚡		מט:		
לא, של בעל הבית.											!	◊	מט:		
אבל של אומן מאי - אין מטלטלין? אי הכי, הא דתני ולא אמרו עבודין אלא לענין טומאה בלבד, - לפלוג וליתני בדידה: במה דברים אמורים - בשל בעל הבית, אבל בשל אומן - לא.											⚡		מט:		
כולה בבעל הבית קמיירי.											!	◊	מט:		
כתנאי:												■	◊	מט:	
עורות של בעל הבית - מטלטלין אותן, ושל אומן - אין מטלטלין אותן.	[ת"ק]										♦	■	◊	מט:	
אחד זה ואחד זה - מטלטלין אותן.	רבי יוסי:										♦	■	◊	מט:	
הא דתנן אבות מלאכות ארבעים חסר אחת כנגד מי?	הדור יתבי וקמיבעיא להו: [רבי יונתן בן אלעזר] עכינאי ורבי יונתן בן אלעזר]											^	◊	מט:	
כנגד עבודות המשכן.	אמר להו רבי חנינא בר חמא:											!	◊	מט:	
כנגד מלאכה מלאכתו ומלאכת שבתורה - ארבעים חסר אחת.	אמר להו רבי יונתן ברבי אלעזר כך אמר רבי שמעון ברבי יוסי בן לקוניא:											■	!	◊	מט:
(בראשית לט) ויבא הביתה לעשות מלאכתו ממנינא הוא, או לא?	בעי רב יוסף:											^	◊	מט:	
וליתי ספר תורה ולימני	אמר ליה אביי:											⚡	◊	מט:	
מי לא אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: לא זזו משם, עד שהביאו ספר תורה ומנאום.	[רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן]											⊙	⚡	מט:	
כי קא מספקא לי - משום דכתיב (שמות לו) והמלאכה היתה דים ממנינא הוא, והא - כמאן דאמר לעשות צרכיו נכנס, או דילמא: ויבא הביתה לעשות מלאכתו ממנינא הוא, והאי והמלאכה היתה דים - הכי קאמר: דשלים ליה עבידתא?	אמר ליה: [רב יוסף]											^	◊	מט:	
תיקו.												■		מט:	
תניא כמאן דאמר כנגד עבודות המשכן												■	◊	מט:	
אין חייבין אלא על מלאכה שכיוצא בה היתה במשכן, הם זרעו - ואתם לא תזרעו, הם קצרו - ואתם לא תקצרו, הם העלו את הקרשים מקרקע לעגלה - ואתם לא תכניסו מרשות הרבים לרשות היחיד. הם הורידו את הקרשים מעגלה לקרקע - ואתם לא תוציאו מרשות היחיד לרשות הרבים, הם הוציאו מעגלה לעגלה - ואתם לא תוציאו מרשות היחיד לרשות היחיד.	דתניא:											■	◊	מט:	
מרשות היחיד לרשות היחיד, מאי קא עבידי?												⚡		מט:	
מרשות היחיד לרשות היחיד דרך רשות הרבים.	אביי ורבא דאמרי תרוויהו, ואיתימא רב אדא בר אהבה:											■	◊	מט:	
בגזיו צמר ואין מטלטלין.												■	<	מט:	
לא שנו אלא שלא טמן בהן, אבל טמן בהן - מטלטלין אותן.	רבא:											■	◊	מט:	
טומנין בגזיו צמר ואין מטלטלין אותן, כיצד הוא עושה? נוטל את הכיסוי והן נופלות	איתביה ההוא מרבנן בר יומיה לרבא:											⚡	◊	מט:	
לא שנו אלא שלא יחדן להטמנה, אבל יחדן להטמנה - מטלטלין אותן.	אלא, אי איתמר הכי איתמר, אמר רבא:											■	◊	מט:	

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה טומנין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
לא שנו אלא שלא יחדן להטמנה, אבל יחדן להטמנה - מטלטלין אותן.	איתמר נמי, כי אתא רבין אמר רבי יעקב אמר רב אסי בן שאול אמר רבי:										■
בשל הפתק שנו.	רבינא:										◊ ■
גיזי צמר של הפתק - אין מטלטלין אותן, ואם התקינן בעל הבית להשתמש בהן - מטלטלין אותן.	תניא נמי הכי:										■
חריות של דקל שגדון לעצים ונמלך עליהן לשיבה - צריך לקשר	תנא רבה בר בר חנה קמיה דרב:										◊ ■
אין צריך לקשר.	רבן שמעון בן גמליאל:										◊ ■
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל.	הוא תני לה והוא אמר לה:										◊ ■
קושר	איתמר, רב:										◊ ■
חושב	שמואל:										◊ ■
יושב, אף על פי שלא קושר ואף על פי שלא חישב.	רב אסי:										◊ ■
בשלמא רב - הוא דאמר כתנא קמא ושמואל נמי - הוא דאמר כרבן שמעון בן גמליאל, אלא רב אסי - דאמר כמאן?											◊ ⚡
הוא דאמר כי האי תנא											!
יוצאין בפקודין וביציפא בזמן שצבען וכרכן במשיחה, לא צבען ולא כרכן במשיחה - אין יוצאין בהם, ואם יצא בהם שעה אחת, מבעוד יום, אף על פי שלא צבע ולא כרכן במשיחה - מותר לצאת בהן.	דתניא:										!
הקש שעל גבי המטה - לא ינענעו בידו, אבל מנענעו בגופו, אבל אם היה מאכל בהמה, או שהיה עליו כר או סדין מבעוד יום - מנענעו בידו.	רב אשי: אף אנן נמי תנינא:										◊ ■
שמע מינה.											■
ומאן תנא דפליג עליה דרבן שמעון בן גמליאל - רבי חנינא בן עקיבא.											◊ ■
פעם אחת הלך רבי חנינא בן עקיבא למקום אחד, ומצא חריות של דקל שגדורו לשום עצים, ואמר להם לתלמידיו: צאו וחשבו כדי שנשב עליהן למחר, ולא ידענא אי בית המשתה הוה, אי בית האבל הוה.	דכי אתא רב דימי אמר זעירי אמר רבי חנינא:										◊ ○ ■
מקאמר אי בית המשתה הוה אי בית האבל הוה - דוקא בית האבל או בית המשתה דטרידי, אבל הכא: קשר - אין, לא קשר - לא.											■
מכניס אדם מלא קופתו עפר, ועושה בה כל צרכו.	רב יהודה:										◊ ■
והוא שיחד לו קרן זוית.	דרש מר זוטרא משמיה דמר זוטרא רבה: אמרו רבנן קמיה דרב פפא:										◊ ■
כמאן - כרבן שמעון בן גמליאל, דאי כרבנן - האמרי: בעינן מעשה											⚡
אפילו תימא רבנן, עד כאן לא קאמרי רבנן דבעינן מעשה - אלא מידי דבר עבידא ביה מעשה, אבל מידי דלא בר מיעבדא ביה מעשה - לא.	אמר להו רב פפא:										◊ !
נימא כתנאי:											⚡
בכל חפין את הכלים חוץ מכלי כסף בגרתקון	[תניא]										⚡
הא נתר וחול - מותר											⚡
נתר וחול אסור	והתניא:										⚡
מאי לאו, בהא קמפלגי:											⚡
בעינן מעשה	דמר סבר:										⚡
לא בעינן מעשה	ומר סבר:										⚡

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-במה טומנין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא, דכולי עלמא - לא בעינן מעשה, ולא קשיא:												◊	ג.
דבר שאין מתכוין - אסור	הא רבי יהודה, דאמר:											◊	ג.
דבר שאין מתכוין - מותר.	הא רבי שמעון דאמר:											◊	ג.
במאי אוקימתא להא דשרי - כרבי שמעון												◊	ג.
אבל לא יחוף בהם שערו	אימא סיפא:											◊	ג.
ואי רבי שמעון - משרא קשרי												◊	ג.
נזיר חופף ומפספס, אבל לא לורק.	דתנן:											◊	ג.
אלא: הא והא - רבי יהודה היא, ותרי תנאי אליבא דרבי יהודה												◊	ג.
גריר	האי תנא אליבא דרבי יהודה סבר:											◊	ג.
לא גריר.	והאי תנא אליבא דרבי יהודה סבר:											◊	ג.
במאי אוקימתא - כרבי יהודה												◊	ג.
אבל פניו ידיו ורגליו מותר	אימא סיפא:											◊	ג.
הא מעבר שיער												◊	ג.
איבעית אימא: בקטן, ואיבעית אימא: באשה, ואיבעית אימא: בסריס.												◊	ג.
עפר לבינתא שרי.	רב יהודה:											◊	ג.
כוספא דיסמין שרי.	רב יוסף:											◊	ג.
עפר פלפלי שרי.	רבא:											◊	ג.
ברדא שרי.	רב ששת:											◊	ג.
מאי ברדא?												◊	ג.
תילתא אהלא, ותילתא אסא, ותילתא סיגלי.	רב יוסף:											◊	ג.
כל היכא דליכא רובא אהלא - שפיר דמי.	רב נחמיה בר יוסף:											◊	ג.
מהו לפצוע זיתים בשבת?	בעו מיניה מרב ששת:											◊	ג.
וכי בחול מי התירו?	אמר להו: [רב ששת]											◊	ג.
משום הפסד אוכלין.	קסבר: [רב ששת]											◊	ג.
לימא פליגא דשמואל												◊	ג.
עושה אדם כל צורכו בפת	דאמר שמואל:											◊	ג.
פת - לא מאיסא, הני - מאיסי.	אמרי:											◊	ג.
אמימר ומר זוטרא רב אשי - משו, מר זוטרא - לא משא.	[מר זוטרא]											◊	ג.
לא סבר לה מר להא דאמר רב ששת ברדא שרי?	אמרו ליה: [אמימר ורב אשי]											◊	ג.

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
--	---

שבת-במה טומנין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בר מיניה דמר, דאפילו בחול נמי לא סבירא ליה.	אמר להו רב מרדכי:										◊	!
כי הא דתניא:	סבר לה: [מר זוטרא]											!
מגרר אדם גלדי צואה וגלדי מכה שעל בשרו בשביל צער, אם בשביל ליפות - אסור.	[דתניא]										◊	!
ואינהו כמאן סבריה											◊	⚡
רוחץ אדם פניו ידיו ורגליו בכל יום בשביל קונו, משום שנאמר (משלי טז) כל פעל ה' למענהו.	כי הא דתניא:										◊	!
קופה מטה על צדה ונוטל, שמא יטול וכו'.	רבי אלעזר בן עזריה:										■	
הכל מודים שאם נתקלקלה הגומא - שאסור להחזיר.	רבי אבא אמר רבי חייא בר אשי:										◊	■
נוטל ומחזיר.	תנן: חכמים:										◊	⚡
היכי דמי?												⚡
אי דלא נתקלקלה הגומא												⚡
שפיר קא אמרי רבנן												⚡
אלא לאו - אף על פי דנתקלקלה הגומא												⚡
לא, לעולם - דלא נתקלקלה, והכא בחוששין קמיפלגי												!
חוששין שמא נתקלקלה הגומא	מר סבר: [רבי אלעזר בן עזריה]										◊	■
אין חוששין.	ומר סבר: [חכמים]										◊	■
האי סליקוסתא, דצה שלפה והדר דצה - שריא, ואי לאו - אסיר.	רב הונא:											■
האי סכינא דביני אורבי, דצה שלפה והדר דצה - שרי, ואי לאו - אסיר.	שמואל:											■
בגורדיתא דקני שפיר דמי.	מר זוטרא ואיתימא רב אשי:											■
הטומן לפת וצנונות תחת הגפן, אם היה מקצת עליו מגולים - אינו חושש לא משום כלאים, ולא משום שביעית, ולא משום מעשר, וניטלין בשבת	רב מרדכי לרבא, מתיב רב קטינא תיבתא:											⚡
תיבתא.												⚡